

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 21 czerwca 2018 r.

Poz. 3161

WYROK NR II SA/WR 53/17 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 9 maja 2017 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący:

Sędzia NSA Halina Filipowicz-
Kremis

Sędziowie:

Sędzia WSA Olga Białek
Sędzia WSA Władysław Kulon
(spr.)

Protokolant

Ewa Trojan

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2017 r.
sprawy ze skargi B. R. i J. R.
na uchwałę Rady Miejskiej w Kudowie Zdroju
z dnia 30 sierpnia 1996 r. nr XXII/154/96
w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania
przestrzennego miasta

I. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w części tekstowej
i graficznej odnoszącej się do działki oznaczonej geodezyjnie jako
nr 27/2, obręb 0001 Bukowina, AM-2, w części położonej na terenie
oznaczonym symbolem G2-5, w zakresie, w jakim przeznaczono
ww. części działki pod budownictwo lotniskowe i mieszkalnictwo
zbiorowe i oznaczono symbolem „MNL/MZ”;

II. zasądza od Gminy Kudowa Zdrój na rzecz strony skarżącej kwotę
300 zł (słownie: trzysta) tytułem zwrotu kosztów postępowania
sądowego.

Uzasadnienie

B. R. i J. R. pismem z dnia 23 grudnia 2016 r. wniesli do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu skargę na uchwałę Nr XXII/154/96 Rady Miejskiej Kudowy-Zdroju z dnia 30 sierpnia 1996 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta. W skardze zarzucono, że zaskarżona uchwała narusza: 1) §14 w związku z § 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki

Przestrzennej i Budownictwa z 14 grudnia 1994 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie poprzez pozbawienie, w wyniku uchwalenia zaskarżonego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, działki nr 21 dostępu do drogi publicznej, podczas gdy do działki budowlanej oraz do budynku i urządzeń z nim związanych winno się zapewnić dojście i dojazd od drogi publicznej; 2) art. 10 ust. 1, ze szczególnym uwzględnieniem pkt 3 w związku z art. 4 ust. 1 ustawy z 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym poprzez nieuwzględnienie w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego miasta w pełni rzeczywistego przebiegu drogi oznaczonej jako działka 27 i bezpodstawną zmianę przebiegu drogi, co doprowadziło do pozbawienia działki nr 21 dostępu do drogi publicznej.

Mając powyższe na uwadze, skarżący wniesli o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w części dotyczącej terenu oznaczonego jako G2-5 oraz o zasądzenie od organu na rzecz skarżących kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu skargi podano, że § 36 ust. 5 zaskarżonej uchwały wskazuje ustalenia dla terenu oznaczonego jako G2-5, na obszarze którego położona jest nieruchomość, której właścicielami są skarżący. W myśl § 36 ust. 5.1 zaskarżonego aktu dla wyżej wymienionego obszaru przewidziano przeznaczenie pod mieszkalnictwo letniskowe (rekreacyjne tzw. „drugi dom”)/ mieszkalnictwo zbiorowe (hotel pracowniczy, sanatorium), przy czym zgodnie z § 8 ust. 2 aktu jeśli w ustaleniach szczegółowych wszystkie funkcje terenu przedzielone są znakiem „/” oznacza to brak przeznaczenia podstawowego i wymienione na pierwszym miejscu przeznaczenie jest sugestią ewentualnego ustalenia takiego przeznaczenia. Dopuszcza się traktowanie wszystkich wymienionych przeznaczeń jako równoprawnych lub ustalenie przeznaczenia podstawowego. Z kolei § 36 ust. 5.3 wymaga, aby każda działka przeznaczona do zabudowy przylegała do drogi określonej na rysunku planu liniami rozgraniczeniowymi. I to właśnie z uwagi na wyżej wymieniony zapis, uzupełniony o przewidziany miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego przebieg drogi oznaczony jako działka nr 27, skarżący wywodzą, iż uchwalając zaskarżony akt prawa miejscowego organ naruszył ich interes prawny.

Skarżący podali, że są właścicielami nieruchomości zabudowanej budynkiem mieszkalnym, położonej na działce nr 21 w obrębie Bukowina. W chwili uchwalania przez organ zaskarżonej uchwały przedmiotowa działka była już zabudowana budynkiem, a do działki prowadziła droga oznaczona jako działka nr 27. Organ, uchwalając zaskarżoną uchwałę, której częścią jest załącznik graficzny, pozbawił właścicieli zabudowanej działki nr 21 dostępu do drogi publicznej, czym naruszył obowiązujące w dacie uchwalania zaskarżonego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego przepisy prawa. W ocenie skarżących z rysunku zaskarżonego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jasno wynika, jaki przebieg drogi oznaczonej jako działka nr 27 ustalił organ. Z rysunku planu bezspornie wynika również, że do wyżej wymienionej drogi dostępu nie ma działka nr 21, której właścicielami są skarżący. Tymczasem zgodnie z § 14 rozporządzenia Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z 14 grudnia 1994 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (rozporządzenie obowiązujące w dacie uchwalania zaskarżonego aktu prawa miejscowego) do działki budowlanej oraz do budynku i urządzeń z nim związanych należy zapewnić dojście i dojazd od drogi publicznej, odpowiednie do przeznaczenia i sposobu jego użytkowania oraz wymagań ochrony przeciwpożarowej, określonych w przepisach szczególnych. Szerokość jezdni nie może być mniejsza niż 3 m.

W myśl § 3 pkt 1 wyżej wymienionego rozporządzenia pod pojęciem działki budowlanej rozumie się przez to wydzieloną część terenu, przeznaczoną pod zabudowę, na której znajdują się już budynki lub dla której wydano decyzję o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu. Taką działką jest i była, w dacie uchwalania zaskarżonego planu, działka nr 21. Przez drogę publiczną z kolei rozumie się, w myśl art. 1 ustawy z 1 marca 1985 r. o drogach publicznych, drogę zaliczoną na podstawie niniejszej ustawy do jednej z kategorii dróg, z której może korzystać każdy, zgodnie z jej przeznaczeniem, z ograniczeniami i wyjątkami określonymi w tej ustawie lub innych przepisach szczególnych.

W wyniku uchwalenia zaskarżonego planu zagospodarowania działki nr 21, w sensie prawnym, utraciła dostęp do drogi publicznej rozumianej zgodnie z wyżej wymienionym przepisem prawa, a zatem zasadny jest zarzut naruszenia przez organ § 14 w zw. z § 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z 14 grudnia 1994 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie.

W ocenie skarżących podejmując zaskarżoną uchwałę organ przekroczył swoje uprawnienia wynikające z władztwa planistycznego poprzez ustalenie terenów przeznaczonych dla realizacji celów publicznych

w sposób naruszający interes prawny właścicieli działki nr 21, którymi obecnie są skarżący. Nie znajdują przy tym odzwierciedlenia w dokumentach, w tym przede wszystkim w zaskarżonym planie zagospodarowania przestrzennego i jego załączniku graficznym twierdzenia organu zawarte w odpowiedzi na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, jakoby zaskarżony akt prawa miejscowego uwzględniał (a już na pewno nie w pełni) przebieg istniejącej drogi oznaczonej geodezyjnie jako działka nr 27. Już choćby w treści pisma organu z 22 listopada 2016 r. organ sam wskazuje, że „z postanowień uchwały oraz z rysunku planu nie wynika, iż projektowana droga pozbawia Państwa działkę (nr 21) i sąsiednie działki dostępu do drogi publicznej, gdyż nie likwiduje istniejącej drogi oznaczonej na planie jako dz. Nr 27, a jedynie, na jej fragmencie poprawia parametry, i planuje dostęp do innych działek”. W rzeczywistości „poprawienie parametrów”, o których wspomina organ jest niczym innym, jak prawnym zlikwidowaniem fragmentu istniejącej drogi nr 27 i wyznaczeniu w zaskarżonym planie innego przebiegu drogi. Zmiana przebiegu wyżej wymienionej drogi spowodowała, że w sensie prawnym, nieruchomości skarżących nie posiada już dostępu do drogi publicznej. Organ przecież miał możliwość zaplanowania przebiegu w inny sposób tj. pozostawienia dotychczasowego przebiegu drogi i jedynie rozszerzyć go (uzupełnić) o kolejny odcinek, czego jednak organ nie uczynił, co w świetle powołanych powyżej przepisów prawa uzasadnia naruszenie przez organ interesu prawnego skarżących. Jest to tym bardziej dotkliwe, że w skarżący na chwilę obecną nie mogą wykonywać wszystkich zaplanowanych robót budowlanych dotyczących budynku położonego na działce nr 21. Z analizy zaskarżonej uchwały, w tym przede wszystkim jej części graficznej wynika bowiem bezsprzecznie, iż nieruchomości skarżących nie posiada, w sensie prawnym, dostępu do drogi publicznej, co z kolei uniemożliwia im np. uzyskanie stosownego pozwolenia na budowę. Wobec powyższego uprawnienia właścicielskie skarżących zostały naruszone.

Z uwagi na powyższe okoliczności skarżący wskazali, że nieuwzględnienie w zaskarżonym planie istniejącej drogi pozbawiło ich nieruchomości, która przylegała jest do istniejącej drogi, prawnego dostępu do drogi publicznej, co powoduje brak możliwości swobodnego wykorzystywania przez nich przysługujących im uprawnień właścielskich np. z uwagi na niemożność uzyskania od właściwych organów pozwolenia na budowę. Stanowi to naruszenie interesu prawnego skarżących, co uprawniało ich do wniesienia skargi.

W odpowiedzi na skargę pełnomocnik Burmistrza Miasta Kudowy-Zdroju wniósł o oddalenie skargi i zasądzenie kosztów zastępstwa radcy prawnego. Zdaniem autora odpowiedzi na skargę analiza zaskarżonej uchwały prowadzi do wniosku, że jej § 36 pkt 5.3, jak i rysunek planu, uwzględniają przebieg istniejącej w dacie uchwalania planu drogi oznaczonej geodezyjnie jako działka nr 27, do której dostęp mają właściciele działki nr 21. Rysunek planu uwzględnia zarówno przebieg drogi istniejącej, jak również przebieg drogi planowanej. Do odpowiedzi na skargę dołączono płytę CD zawierającą fragmenty części graficznej planu (wydruk: k. 40-44 akt sądowych).

Podczas rozprawy przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym we Wrocławiu w dniu 25 kwietnia 2017 r. do akt sprawy skarżący złożył wydruk wiadomości z poczty elektronicznej otrzymanej od geodety powiatowego, do której dołączono mapy obrazujące położenie działek nr 21 i nr 27 w terenie, jak i według planu miejscowego (k. 56-64 akt sądowych). Sąd postanowił zobowiązać pełnomocnika organu do przedłożenia oświadczenia co do przeznaczenia w planie działki gruntu oznaczonej geodezyjnie numerem 27/2 wynikającego z zaskarżonej uchwały.

W związku z powyższym pełnomocnik organu pismem z dnia 27 kwietnia 2017 r. oświadczył, że do akt sprawy składa wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta, z których wynika, że działka nr 27/2 ma przeznaczenie „działka drogowa”, a oznaczenie w planie to „komunikacja: ulica wydzielona liniami rozgraniczającymi, lecz nie posiadająca oznaczenia”. Dodatkowo do pisma dołączono mapy obrazujące przebieg działki nr 27 względem działki nr 21. Z dokumentów tych wynika, zdaniem pełnomocnika organu, że działka nr 21 nie została w żaden sposób pozbawiona dostępu do drogi publicznej, bowiem działka nr 27/2 zapewnia tej działce dostęp do drogi publicznej. Nadto pełnomocnik wniósł o otwarcie rozprawy na nowo w celu przeprowadzenia dowodów dołączonych do pisma.

Następnie w dniu 5 maja 2017 r. do akt sprawy wpłynęło pismo skarżących, w którym stwierdzili oni, że stanowisko pełnomocnika organu zawarte w piśmie z dnia 27 kwietnia 2017 r. jest niezgodne z treścią zaskarżonej uchwały, w szczególności z częścią graficzną uchwały.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu zważył, co następuje:

Wyjaśniając motywy podjętego przez sąd rozstrzygnięcia, trzeba wspomnieć, że zgodnie z art. 147 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz.U. z 2016 r. poz. 718 ze zm.; dalej: p.p.s.a.) sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6 p.p.s.a., stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności. Zgodnie natomiast z treścią art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2016 r. poz. 446 ze zm.), każdy czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem podjętym przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może – po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia – zaskarżyć uchwałę do sądu administracyjnego.

Dokonując oceny w zakresie dopuszczalności skargi, Sąd uznał, że w rozpoznawanej sprawie zaskarżenie kwestionowanej uchwały nastąpiło z zachowaniem wymaganego terminu, a skarżący przed dokonaniem tej czynności wezwali – bezskutecznie – Radę Miejską w Kudowie-Zdroju do usunięcia naruszenia prawa. Nie może też budzić wątpliwości, że zaskarżony akt należy do uchwał z zakresu administracji publicznej w rozumieniu art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym. Spełnienie wymogów formalnych skutkowało uprawnieniem Sądu do dokonania oceny legitymacji skarżących do zaskarżenia wskazanej na wstępie uchwały. Interes prawny skarżącego wskazany w art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym musi wynikać z normy prawa materialnego kształtującej sytuację prawną wnoszącego skargę. W orzecznictwie i doktrynie eksponuje się przede wszystkim bezpośredniość, konkretność i realny charakter interesu prawnego strony kształtowanego aktem stosowania prawa materialnego. Przepis art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym nie daje podstawy do wniesienia skargi w interesie publicznym, co oznacza, że skarga złożona w trybie omawianego przepisu nie ma charakteru *actio popularis* (skargi powszechnej) i do jej wniesienia nie legitymuje ani sprzeczność z prawem zaskarżonej uchwały, ani też stan zagrożenia naruszenia interesu prawnego lub uprawnienia (por. wyrok NSA z dnia 1 marca 2005 r., sygn. akt OSK 1437/04, Wokanda Nr 7-8/2005).

W związku z powyższym Sąd w składzie rozpoznającym skargę stwierdził, że skarżący jako współwłaściciele nieruchomości położonej na obszarze objętym zaskarżoną uchwałą (co wynika ze skargi i odpowiedzi na skargę) są podmiotem niewątpliwie zainteresowanym kształtem regulacji prawnej z zakresu zagospodarowania przestrzennego na tym terenie. Zauważyć przy tym należy, że własność korzysta z ochrony i zdaniem Sądu, skoro uprawnienia wynikające między innymi z Kodeksu cywilnego są tak szerokie (np. do korzystania z rzeczy z wyłączeniem innych osób), to należy uznać, że skarżący mają interes prawny wynikający z prawa materialnego w zaskarżeniu uchwały w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Następnie Sąd stwierdził, że uwzględnienie skargi dotyczącej uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego uzależnione jest od jednoczesnego naruszenia interesu prawnego skarżących i naruszenia obiektywnego porządku prawnego. Zatem sąd administracyjny mógł przystąpić do oceny tego, czy wskazane naruszenie interesu prawnego skarżących wynikające z zaskarżonej uchwały jest zgodne z prawem. Pamiętać bowiem należy, że zgodnie z art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, stwierdzić nieważność uchwały organu gminy można wyłącznie po stwierdzeniu, że jest ona sprzeczna z prawem. Przez zgodność z prawem (legalność) należy uznać spełnienie przez akt wymogów dotyczących treści aktu, kompetencji organu, który go wydał oraz dochowania ustawowego trybu wymaganego do jego podjęcia. Przez sprzeczność z prawem należy zaś rozumieć niezgodność z aktami prawa powszechnie obowiązującego, czyli z Konstytucją, ustawami, aktami wykonawczymi oraz z powszechnie obowiązującymi aktami prawa miejscowego. Jako „istotne” naruszenie prawa należy ocenić uchybienie, prowadzące do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym. Uwagi te mają niebagatelne znaczenie, ponieważ przedmiotem ochrony w postępowaniu sądowoadministracyjnym w fazie wnoszenia skargi jest interes prawny skarżącego, jednak w fazie wyrokowania przez sąd, przedmiotem ochrony w postępowaniu staje się obiektywny porządek prawny. Zatem samo stwierdzenie naruszenia interesu prawnego skarżącego (subiektywnego) nie oznacza jeszcze, że przepis interes ten naruszający jest sprzeczny z obiektywnym porządkiem prawnym.

Przechodząc wobec tego do oceny legalności zaskarżonej uchwały powiedzieć należy, że nieruchomość skarżących (działka nr 21) została przeznaczona w zaskarżonej uchwale planistycznej pod budownictwo lotniskowe i mieszkalnictwo zbiorowe i oznaczono ją symbolem „MNL/MZ”. Tak samo uczyniono w stosunku do części działki oznaczonej geodezyjnie jako nr 27/2, obręb 0001 Bukowina, AM-2, w części położonej

na terenie oznaczonym symbolem G2-5. Wskazuje na to niedwuznacznie oznaczenie graficzne zastosowane w planie, co widać choćby na kolorowych wydrukach dołączonych do akt przez skarżącego na rozprawie (k. 59-60 i 63 akt sądowych). Zarówno działka nr 21, jak i część działki nr 27/2 pokryta jest oznaczeniem w czerwono-zielone pasy, odpowiadającym przeznaczeniu pod budownictwo lotniskowe i mieszkalnictwo zbiorowe. Działka nr 27/2 na znacznym odcinku jest oznaczona biało-łososiowymi pasami, jednak oznaczenie to w zasadzie od „skrzyżowania” z działką nr 7 zanika i zostaje zastąpione przez pasy czerwono-zielone. Natomiast oznaczenie biało-łososiowe jest kontynuowane w kierunku północno-zachodnim w stronę działek nr 22 i nr 49/2. Natomiast część działki 27/2 położona na terenie G2-5 biegnąca w stronę działki nr 21 pokryta jest oznaczeniem w czerwono-zielone pasy, odpowiadającym przeznaczeniu pod budownictwo lotniskowe i mieszkalnictwo zbiorowe.

Zaznaczyć jeszcze należy, że w realiach niniejszej sprawy jest niesporne, że działka nr 27/2 jest w ewidencji gruntów oznaczona jako działka drogowa – „dr”, jednak z zaskarżonej uchwały nie wynika takie przeznaczenie gruntów, bowiem z części graficznej wynika, że zastosowano wobec niej oznaczenie barwne w zielono-czerwone pasy, czyli takie jakie ma budownictwo lotniskowe i mieszkalnictwo zbiorowe (symbol „MNL/MZ”). Na skutek tego działka nr 21, przylegająca do działki nr 27/2, utraciła dostęp do drogi publicznej, bowiem przestała przylegać do działki przeznaczonej pod drogę w planie miejscowym.

Pamiętać należy, że w chwili podjęcia zaskarżonej uchwały obowiązywała ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. Nr 84, poz. 415 ze zm.), a zgodnie z art. 2 ust. 1 tej ustawy ustalenie przeznaczenia i zasad zagospodarowania terenu dokonywane jest w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego z zachowaniem warunków określonych w ustawach. Zatem przeznaczenie działki nr 27/2 w ewidencji gruntów (na co stale powołuje się organ w swojej argumentacji) ma znaczenie poboczne, bowiem to plan miejscowy ma znaczenie prawokształtujące w zakresie przeznaczenia terenu. Zdaniem Sądu zasadnie więc skarżący podnoszą, że plan miejscowy wywołał skutek w postaci zmiany przeznaczenia części działki nr 27/2, a co za tym idzie pozbawił ich działkę (nr 21) dostępu do działki przeznaczonej pod drogę. Skoro bowiem działkę nr 27/2 w części oznaczono czerwono-zielonymi pasami, to przeznaczono ją nie pod drogę, ale pod budownictwo.

W konsekwencji Sąd stwierdził, że zaskarżona uchwała narusza interes prawny skarżących wynikający z § 14 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1422), który stanowi, że do działek budowlanych oraz do budynków i urządzeń z nimi związanych należy zapewnić dojazd i dojście umożliwiające dostęp do drogi publicznej, odpowiednie do przeznaczenia i sposobu ich użytkowania oraz wymagań dotyczących ochrony przeciwpożarowej, określonych w przepisach odrębnych. Skarżący w skardze powoływali się na poprzednio obowiązujące rozporządzenie w podobnym przedmiocie, jednak zdaniem Sądu naruszenie interesu prawnego skarżących opierać musi się na normie prawa materialnego kształtującej sytuację prawną wnoszącego skargę w chwili rozpoznania skargi. Stąd przyjąć należało ww. przepis jako źródło interesu prawnego skarżących.

Trzeba przy tym podkreślić, że zaskarżona uchwała narusza interes prawny skarżących, ponieważ została podjęta z naruszeniem prawa. Zdaniem Sądu Rada Miejska przeznaczając część działki 27/2 pod budownictwo lotniskowe i mieszkalnictwo zbiorowe w sposób nieuzasadniony i nieproporcjonalny ograniczyła właścicielom działki nr 21 dostęp do drogi publicznej (czyli do działki przeznaczonej w planie miejscowym pod drogę publiczną). Pamiętać należy, że zadaniem gminy jest takie stworzenie infrastruktury, aby każda nieruchomość przeznaczona pod budownictwo posiadała dostęp do drogi publicznej bez konieczności ustanawiania służebności na innych nieruchomościach. Doszło zatem mocą zaskarżonej uchwały do naruszenia interesu prawnego skarżących, ponieważ zaskarżona uchwała narusza art. 10 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym w zakresie, w jakim przeznaczono część działki oznaczonej geodezyjnie jako nr 27/2, obręb 0001 Bukowina, AM-2, w części położonej na terenie oznaczonym symbolem G2-5, pod budownictwo lotniskowe i mieszkalnictwo zbiorowe i oznaczono ją symbolem „MNL/MZ”. Doszło bowiem w tym zakresie do przekroczenia władztwa planistycznego gminy, ponieważ bez wyraźnego uzasadnienia pominięto dotychczasowe przeznaczenie części działki nr 27/2 pod drogę, przeznaczając ją pod budownictwo.

Zauważyć jeszcze należy, że w wypisie i wyrysie z planu miejscowego, które doręczono Sądowi przy piśmie pełnomocnika organu z dnia 27 kwietnia 2017 r., powołano się na § 19 zaskarżonej uchwały, który odwołuje się w ust. 3 do ulic wydzielonych liniami rozgraniczającymi, lecz nie posiadających oznaczenia

i stanowi, że są one ulicami lokalnymi. Sąd nie kwestionuje możliwości zastosowania tego przepisu w stosunku do części działki nr 27/2, jednak – zdaniem Sądu – aby przepis ten mógł być skutecznie zastosowany wobec części działki nr 27/2 należało stwierdzić nieważność zaskarżonej uchwały w części opisanej w sentencji wyroku. Na skutek niniejszego wyroku część działki nr 27/2 zostanie pozbawiona przeznaczenia pod budownictwo, co umożliwi uznanie jej za ulicę wydzieloną liniami rozgraniczającymi, lecz nieposiadającą oznaczenia – w rozumieniu § 19 zaskarżonej uchwały.

Reasumując Sąd stwierdził, że skarga zasługiwała co do zasady na uwzględnienie, jednak ograniczyć należało stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały do ram naruszonego interesu prawnego skarżących. Dlatego Sąd orzekł o stwierdzeniu nieważności zaskarżonej uchwały w części tekstowej i graficznej odnoszącej się do działki oznaczonej geodezyjnie jako nr 27/2, obręb 0001 Bukowina, AM-2, w części położonej na terenie oznaczonym symbolem G2-5, w zakresie, w jakim przeznaczono ww. części działki pod budownictwo letniskowe i mieszkalnictwo zbiorowe i oznaczono symbolem „MNL/MZ” (pkt I sentencji).

Natomiast jeśli chodzi o wniosek pełnomocnika organu o otwarcie rozprawy na nowo, Sąd uznał, że po zamknięciu rozprawy w dniu 25 kwietnia 2017 r. nie ujawniły się istotne okoliczności, których rozpoznanie wymagałoby otwarcia rozprawy na nowo (zob. art. 133 § 3 p.p.s.a.). Natomiast dowód uzupełniający z dokumentów złożonych po zamknięciu rozprawy Sąd przeprowadził na zasadzie art. 113 § 2 p.p.s.a., a przeprowadzenie rozprawy co do tych dowodów Sąd uznał za zbędne, bowiem materiał zgromadzony ostatecznie w aktach sprawy wymagał jedynie oceny co do przeznaczenia działki nr 27/2, które to przeznaczenie jest stronom znane, a rolą Sądu było dokonanie oceny zgodności z prawem zaskarżonej uchwały, co nastąpiło na podstawie kompletnych akt sprawy (art. 133 § 1 i art. 137 § 1 p.p.s.a.).

Postanowieniem o kosztach niniejszego postępowania Sąd zapadło na podstawie art. 200 i art. 205 § 1 p.p.s.a., a do kosztów postępowania Sąd zaliczył kwotę 300 zł uiszczoną przez skarżących tytułem wpisu sądowego od skargi (pkt II sentencji).

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.